

Sygn. akt: III U 229/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 maja 2015r. w O.

sprawy z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 12.02.2015r. znak (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. B. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2015 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

J. B. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 12.02.2015r., odmawiającej mu prawa do emerytury.

Wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury i o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Spółdzielni Usług Rolniczych w B.: od 01.01.1974r. do 14.10.1990r., od 16.04.1991r. do 14.10.1991r., od 16.04.1992r. do 14.10.1992r., od 16.04.1993r. do 14.10.1993r., od 16.04.1994r. do 30.06.1994r. Podniósł, że w w/w okresach pracował jako operator koparko-ładowarki, wykonując prace za- i wyładunkowe oraz kopiąc rowy melioracyjne i przydrożne.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że na dzień 01.01.1999r. odwołujący udowodnił ogólny okres pracy wynoszący 25 lat, 5 miesięcy i 8 dni, lecz nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Wskazał, iż do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu

zatrudnienia w Spółdzielni Usług Rolniczych w B.: od 01.01.1974r. do 14.10.1990r., od 16.04.1991r. do 14.10.1991r., od 16.04.1992r. do 14.10.1992r., od 16.04.1993r. do 14.10.1993r., od 16.04.1994r. do 30.06.1994r., gdyż w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach brak jest określenia charakteru pracy ściśle wg Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 09.01.2015r. J. B. złożył w ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 01.01.1999r. ogólny okres pracy wynoszący 25 lat 5 miesięcy i 8 dni okresów składkowych. ZUS uznał jednak, że odwołujący nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach, dlatego zaskarżoną decyzją z dnia 12.02.2015r. odmówił J. B. prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura, jeżeli ubezpieczony spełnił łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu wejścia w życie przepisów ustawy emerytalnej, tj. 01.01.1999r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 dla mężczyzn, w tym: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, wynoszący co najmniej 15 lat.

Według przepisu § 2 ust. 1 w/w Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy należało uznać, że rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od wykazania przez J. B. 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od decyzji z dnia 12.02.2015r. jest zasadne.

J. B. domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w Spółdzielni Usług Rolniczych w B.: od 01.01.1974r. do 14.10.1990r., od 16.04.1991r. do 14.10.1991r., od 16.04.1992r. do 14.10.1992r., od 16.04.1993r. do 14.10.1993r., od 16.04.1994r. do 30.06.1994r. na stanowisku operatora koparki.

Zdaniem Sądu w toku postępowania odwołujący wykazał fakt zatrudnienia na tym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 06.07.1974r. do 14.10.1990r., od 16.04.1991r. do 14.10.1991r., od 16.04.1992r. do 14.10.1992r., od 16.04.1993r. do 14.10.1993r., od 16.04.1994r. do 30.06.1994r.

Z akt ZUS, dotyczących J. B. wynika, że w celu wykazania pracy w spornym okresie odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 30.06.1994r. wskazujące, że był zatrudniony jako operator koparki, w tym w okresie od 28.04.1976r. do 12.04.1978r. odbywał zasadniczą służbę wojskową (k. 10a.e.). Złożył też świadectwo pracy w szczególnych warunkach wskazujące, że pracował jako traktorzysta i operator koparki (k. 11a.e.). Wobec takiej treści świadectw pracy Sąd był zobowiązany do przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia rodzaju

czynności wykonywanych przez z odwołującego. Ponieważ nie udało się uzyskać akt osobowych odwołującego, Sąd oparł się na jego zeznaniach i w/w świadectwach pracy.

J. B. przesłuchiwany w charakterze strony zeznał, iż w SUR w B. był zatrudniony jako operator koparki kołowej, którą dojeżdżał na miejsce czynności. Pracował przy rozładowywaniu z wagonów towarów, przychodzących na potrzeby Spółdzielni, w tym nawozów sypkich, piasku, wapna. Pracował też przy kopaniu koparką rowów melioracyjnych i przydrożnych. Odwołujący odnosząc się do świadectwa pracy w szczególnych warunkach, gdzie wskazano również stanowisko traktorzysty zeznał też, że gdy zaczął pracę w SUR i nie miał jeszcze uprawnień do pracy na koparce, pracował w warsztacie mechanicznym i czasami jeździł traktorem. Na rozprawie odwołujący okazał prawo jazdy, w którym wskazano, iż kategorię T (dotyczącą pojazdów wolnobieżnych, w tym koparek) uzyskał w dniu 06.07.1974r. Powyższe oznacza, iż J. B. mógł pracować jako operator koparki dopiero od 06.07.1974r., gdyż dopiero wówczas nabył uprawnienia do poruszania się takim pojazdem po drogach publicznych i dopiero wówczas mógł dojechać koparką na miejsce wykonywania czynności.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, iż odwołujący był operatorem koparki i pracował w szczególnych warunkach w okresach: od 06.07.1974r. do 14.10.1990r. (w tym okres służby wojskowej), od 16.04.1991r. do 14.10.1991r., od 16.04.1992r. do 14.10.1992r., od 16.04.1993r. do 14.10.1993r., od 16.04.1994r. do 30.06.1994r. Ponieważ w okresie zatrudnienia jako operator koparki kołowej odwołujący pracował przy wyładunku i wyładunku oraz kopaniu rowów, wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w Dziale VIII, poz. 1 oraz Dział V poz. 3 Wykazu A, stanowiącego załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Po uwzględnieniu w/w okresów pracy odwołujący spełni warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż wyniesie on 18 lat 2 miesiące i 1 dzień. Odwołujący spełnia także pozostałe przesłanki konieczne do uzyskania prawa do emerytury według przepisów art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Osiągnął bowiem w dniu 07.11.1954r. wiek 60 lat i legitymuje się 25-letnim ogólnym stażem pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 12.02.2015r. i przyznał J. B. prawo do emerytury od dnia 01.01.2015r., tj. od miesiąca złożenia wniosku.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący nie złożył prawidłowego świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Dopiero postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie, iż w jakim okresie faktycznie wykonywał czynności operatora koparki. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.